

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate
Jesu Libri Duo**

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XIX. Sanctum suimet odium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

pius magno animi sensu ingeminaverit, *san-*
guis Christi, sanguis Christi, plenusque spei
 optimæ animam, melius jam animatus, ex-
 halaverit.

CAPUT XIX.

Sanctum suimet odium.

§. I.

*Bernardus
 omnium a-
 micus, sui
 tantum
 hostis;*

VT nulla sine spinis rosa ; ita nullam
 esse sine sui odio sinceram mascu-
 lamque virtutem , & docebat alios
 Bernardus, & factis præclarissimis perpetuus
 suimet hostis comprobabat.

*Durissimè
 cubas,*

Non vacat ea hîc iterare, quæ de jeju-
 nijs jam in medium attulimus : corpus sanè
 lautius non habuit, quàm implacabilis ini-
 micus hostem. Percupiebat equidem inter
 crudelissima tyrannorum tormenta sangui-
 nem pro Christo fundere, & animam non
 nisi in cruce reddere Conditori. Unde quia
 tortores deerant , pius ipse sibi tyrannus
 fuit, seque vivus veluti in crucem egit. Er-
 enim mos illi erat, dura cubare humo; quan-
 do tamen fortè in lecto se composuit, præ-
 grandem in eo crucem clam habebat , cui
 lupinus incumberet. Aliàs testacearum scu-
 telæ

scutellarum fragmina, spinas, atque alia id genus cruciatuum instrumenta linteaminibus supponebat, ut pessimè cubaret. Nunc assibus nudis, vel culcitram in globum convolutam, suppositoque cervicalis in modum saxo vel libro indormiebat: quandoque ut molliùs quiesceret, siccum rugosumque bubali vel bovis corium substernebat.

§. II.

Unicum illius votum erat, cibi somni-
que expertem vitam agere, quod aliquando *Cibi somni-
que experte
vivere ca-*
non minùs ingeniosè quàm piè expressit.
Invitatus à Carthusianis Patribus Neapoli
ad S. Martinum commorantibus, ut more
suo domesticis cohortationibus religiosos
ascetarum illorum animos excoleret; aliquot
diebus non pœnitendo operæ pretio in hac
pierrez palæstra positus, rogantibus ejus lo-
ci venerandis Patribus quàm maximè cuperet,
in cenâ dape vesci, cum ampliùs tergiver-
sari non posset, *Due Sterne*, inquit; duabus
scilicet aviculis, sturnos latini, Itali *storne*
vocant. Itaque confestim mittitur, qui totam
Urberalem parvolucrum conquirat, & incom-
modâ anni tempestate quocunque tandem
pretio coemat. Tandem ergo inventi af-
feruntur duo sturni cum gaudio, parantur &
men-

mensæ imponuntur. Quos cum Bernardus, pane & oleribus pro inueteratâ consuetudine contentus, nec quicquam tangeret, ideoque Religiosi illi hospites mirarentur: enimvero, inquit, falsi estis opinione vestrâ, optimi Patres, non hos ego sturnos in delicijs habeo, quibus corporis humani iumentum saginetur, cui potius flagello quàm popysmate & lautitijs opus est; aliæ sunt volucres (*altre Starne*) quas suspiro, animæ suprâ quàm dici possit profuturas.

Starne senza mangiare, starne senza dormire. Vivere (quod Italis dicitur, *Starfare* vel *starne*) sine cibo, sine somno, hoc mihi in votis est; hæc mentis deliciae, quibus pascitur & impinguescit animus. Quia ergo quæ Dei gratia est, parçè admodum cœnavi, parcissimè quoque me dormiturum spero, quod equidem in lucro ponendum est non contemnendo. Neque secus ac dixit, evenit. Totam enim noctem ante lectulum in oratione prostratus duxit insomnem, nisi fortè profundum dormivisse dicamus, qui in dulcissimo sinu beatitatis divinæ jucundissimam cepit quietem.

§. III.

Noctes traducit in somnum.

In alio S. Benedicti asceterio, simili de causa versatus, cum ceteri à cœna se quieti darentur.

darent, ipse in templo observatus est in aræ gradu pro lectisternio dura marmora habuisse, & ante auroram in cubiculum se subduxisse, ibique diu multumque genibus flexis orationi vacasse.

Et hæc quidem vigiliæ supra humanum modum esse videbantur: maxima enim noctis parte orando vel studendo traductâ, ad primum excitatoris matutini ingressum jam denuo rebus divinis alacriter commentandis operam dare inveniebarur. Hac pervigili industria agebat, se cælestes mercari favores, & velut antelucanâ operâ occupare, clementissimi Numinis auxilia, quibus suscepta per diem consilia secundarentur. Somnum verò capiebat plerumque humi prostratus, non uno tantum, sed pluribus annis.

§. IV.

Quot noctibus in se animadvertebat flagello, haud socus ac scelestissimum quodq; caput deceret, ad expiandas flagitiosæ vitæ noxas: neque ab hac, quam ipse sibi posuerat, lege, etiam in exterorum ædibus, apud quos divertendum fuit, eximium se habebat, quin imò deprehensus est noctem integram sine intermissione se flagris proscindere.

Romæ

Romæ in sodalicio Professæ, quam vocant, Domûs unâ cum Præsulibus crudeli potius, quàm severa manu se ipsum flagellabar: quandoque in cubiculo obambulans dejecto in terram vultu horrendum in modum sese flagelliscædebat.

Catenâ Antequam suggestum conscenderet, *ferreâ lumbos cingit.* catenâ ferreis muricibus intextâ lumbos incingere, & impressis aculeis carnem edomare assolebat.

Obiectantibus, cur adeo hostilem in modum afflicto corpus vitam sibi decurtare religio non esset: imò verò, aiebat, præstat, hîc limites excedere, quàm non attingere: satius est nimium, quàm parum. Religio foret, indulgentius me habere. Ita nempe salus animæ urget, *ne cum alijs predicarero, ipse reprobis efficiar. jam 14. annis ago penitentiam. Et verò sine hac fructus concionum esset nullus. Cælestem scilicet colonum non oportet esse delicatum & mollem: sed sibi durum, ut alios emolliat: sanguine & lacrimis mercandæ sunt animæ.*

§. V

Ed usque tandem sancto suimet odio profectus est, ut illum Claudius Aquaviva, quem supremum ordinis Moderatorem habu-

buimus, pœnitentibus ideam proponere
 omnibus numeris absolutam; quam tamen
 admirari potius, quàm undequaque imitari
 fas sit. Multa sanè patravit Benedictis ran- *Nudis in-*
 tùm, Bernardis, & Senensibus Catharinis *cedit pedi-*
 consueta: inter quæ & illud est, quòd Cata- *bus.*
 næ, cùm clavus è Cruce Christi ad impe-
 trandas urbi pluvias solenni supplicantium
 ritu circumferretur, nudis ipse pedibus se-
 cutus inter uberes lacrimas patientis Domi-
 ni tormenta secum versavit, omnesque ad
 salutarem criminum detestationem commo-
 vit: quòd non rarò, ut P. Vincentius Roma-
 nus Collegij Caranensis Rector gravis & v- *Fluente ore*
 culatus testis affirmat, ad vim sibi inferen- *cauterio*
 dam fluentes ex cauterio sordes sibi exsu- *sugit san-*
 xit & inustos ad evchendam saniem font- *niem.*
 colos, cùm peregrinorum ablueret pedes,
 non modò suaviter osculari, sed & delicatè
 lambere consuevit: quòd Romæ extra mu-
 ros per spinosa loca incedens nudas ma- *Manus vobis*
 nus sub pallio vepribus sentibusque latenter *pribus sen-*
 immerfas agitando laceravit, ut magno te- *tibusq; im-*
 ste, qui id callidè observavit, compertum *mergit.*
 est: quòd aliquando post severam flagella-
 tionem lividum malèque affectum corpus,
 nudum ac gelido demersum stagno frigoris *Gelido sta-*
 immanitate propemodum extinxit: quòd *gno corpus*
 aliàs in quadam Italiæ civitate, sub ipsos *affligit.*
 Ca-

*Solis ardo-
ribus se ex-
urit.*

Caniculæ ardores divinâ impulsione ^{ambo} nudato corpore glaciale specum ingressus hæsit, donec penè congelasceret; deinde in apricum profiliens ardentibus solis radijs ustulandum se exposuit, donec assata carne usque ad ossa penetraret incendium: atque, dum alternis æstûs & gelu tormentis certabant, duas horas in hac voluntariâ sui carnificinâ duravit.

§. VI.

*Tabo cada-
veris hau-
sto nauseâ
domat.*

Denique, ut mortis memoriam animo porsus insculperet, in sepulchrale Collegij conditorium intravit, ibique recens defuncti Parrisi, Theologi clarissimi, caput manibus prehensum diu tacitus, & veluti extraneus positus tenuit, deinde tenerrimis atque ad pietatem compositis verbis prolixè allocutus, ut à mortuo vivere disceret, mundi, carnis, suique victor egregius defluam ex putrefacto capite tabem, quæ manibus infusa erat, ingenti spiritu hausit, duo inde rara cælestia dona consecutus, scilicet, ut nullas ex eo tempore sordes, tabemque ægrotorum fastidiret; & miro pietatis sensu, ac cælesti quadam dulcedine semper deinceps liquido perfunderetur. Hæc aliâque id genus Bernardi facinora, etsi non omnibus imitanda, igna-

ignavis tamen, & delicatulis ad exprimendum ruborem non sunt importuna; atque idcirco divinitus inspirata non ex vano creduntur. Id certè efficiunt, ut liquidò pateat, non fuisse à veritate alienum illud Patris Bernardi à Ponte, Ascetæ peritissimi, pronunciatum: Colnagum cum magnis etiam Sanctis conferri posse, orationis & lacrimarum dono, ac incredibili in se ipsum severitate, vel sanctâ potiùs tyrannide,

CAPUT XX.

Effusa in omnes charitas etiam consuetos naturæ limites excedere visa.

§. I.

Quantum in Bernardi pectore salutis ^{Charitatè} alienæ studium arserit, et si passim ^{suam longè} superiùs commemorata satis docent; ^{latèq; ex-} non injucundum tamen erit, hîc velut in ^{plicat.} compendio rursùm contemplari. Neque enim ullum mortales juvandi modum viamque prætermisit, nullis arctari limitibus charitatem tulit, nullis animorum lucris saturari potuit: ut adeò totum mundum cor-

A a dis